

Yeni Baştan

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 26 Şubat 2025

Hangi düş'ün tanığsın, sevgili mavi ve hangi yakamozun çığlığsın?

Sesinde efkâr saklı Zühre Yıldızı hani, hani...

Döktüğün yıldız tozlarından ördüğün danteller ve örtüler.

Renginse hazandan mirası safran sarısı ve öykündüğün illa ki o uzun kirpikleri aşkın ve örüldüğün değil gerçeğe şerh düşen ne de olsa görünmezliğin minvalinde saklı bir sarkıt gibi sıvazlıyorsun gecenin sırtını...

Düşler saklı insanların akıl denen meskeninde.

Ve menkıbeler istifliyor kalem ve kalender meşrebi iken sevginin, haciz geliyor yüreklere ve bir koşturmacadır gidiyor.

Gidenler var ayda saklı hüznün bekası iken gözyaşı ve saatler içindeki gün doğumu.

Farazi kimi zaman söylemler.

Belki de kuşluk vakti sekiyor illa ki kuşlar ve evin pervazında ekmek kırıntıları ve işte gün telaşla başlıyor mesaisine.

Göğün tanıkları onlar: hem Yaratan hem de kanadı kırık kuşlar ve ellerimle alçıya alıyorum yorgun ruhlarını derken kanatlarını tamir edip ben de onlara eşlik ediyorum.

Alametifarikası adeta hayallerin ve kuyruğu yok kayan yıldızın hatta sokağın kedilerininin de.

Kendinden geçen bir gün sabahı uğurlamış ve yakıcı güneş ile dans ediyor ve boşalmış şehrin sadık sakinleri nöbet tutuyoruz.

Ayrıcalıklı bir yeri var duyguların ve şehrin de.

Şehrin dilemması ve şerh düşülen kaldırımlar ve insanlar un ufak etmiş umudu belki de harcadıkları cepten yediklerine tanık iken.

Bu, aslında şehrin değil şehirlinin hikâyesi ve kandan geçilmiyor kanamalı ruhlar elbet endamlı bakışlar ve iç çekişler...

İlla ki yakasından çekiştiriyorlar şehrin yine de iki yakası bir araya gelmiyor.

Bir şehir efsanesi iken kavuşma ve ayın cilveli sunumunda baştan ayağa yıkıyor gök kubbe şehrin temelinde ise yas var ve terk edilmiş haneler yangın yeri.

Yüreğin közü.

Sözcüklerinse latife yaptığı ve muammalı bir ıssızlık: gecesi ayrı güzel gündüzü ise ayrı yorgun ve dilediğince koşturuyor gölgeler.

Sahip oldukları bir vücut değil asla ne de olsa vücutlar uykuda iken ruhlar firar ediyor bazen ortalıkta dolaşan bazense kuytulara kaçışan.

Hüzünse bir katedral.

Hükmeden duygular ve şehrin bekçisi iken dualar.

Aşkın da hulasası ve işte demlendikçe dertleniyor sözcükler.

Bozguna uğramış bir şehrin son görüntüsü sadece temizlik işçilerine kaldı şehir ve gerçek sakinlerine emanet İstanbul.

Bulutlar bazen tekdüze.

Hüzün ise farklı açılımlarla eşlik ediyor koyudan örtüsü aşkın ve göğün ve işte başına kadar örtmüş şehir şarkıları sadece melodiler de değil uçuşan sözcüklerinse ferinin sönmeye hiç mi hiç niyeti yok.

Duygular renklerle eşleşen ve işte uyumlu gölgeler nihayetinde firar ediyorlar buldukları köşeden.

Simit yiyen martılar gazeli çoktan susmuş.

Bazense azap gagalanan.

Gece bekçileri ise tavaf ediyor yorgun ruhların yorgun hanelerini.

Bir misafir ise yatıya kalan aslında şairin sessizliği ile örtüşen o boş ve de pür-ü pak sayfa.

Canlanacak elbet ölümler ve sözcükler ve şehir sakinleri dönene kadar şehri istila edecekler.

Dolunaydaki o mahcubiyet ve toprağı eşeleyeyen yaşlı ve tombalak kedi ki ne zaman pisipisi, desem duymazdan geliyor sonra da bir insanla konuşur gibi kendi dilimden çağırıyorum kediyi.

Hurafeler var şehrin mezarlığında eşlik eden kabristana.

Topraklar kuru.

Ruhlar elbet nemli.

Duanın gücüne inanan kimse bir koşu gidip geliyorlar yakınlarının mezarına ve kendileri için de hazırlık yapıyorlar.

Mezarları otlar bürümüş ve gecenin zifirinde saklı zikri ölümün bağdaş kurmuş bekliyor sıradakini.

Uyumlu olan sadece kaldırımlar ve duvarlar.

Eşlik edense huzurun bir adım öncesi elbet yüreği tırmalayan iç çekişler külliyesinde yaşanıyor acılar ve tevazu yüklü kimse sırtında taşıyor mezar taşını ve de rüzgârı.

İçten içe esen.

Dıştan içeri kaynayan bir şelale gibi.

Öykünülense sadece dünü şehrin bazen matemi sırtlayan bazense Marmara Denizinin çırpınışı ile geleceğe hükmeden bir su damlası aslında göğün gözünden düşen o tek damla.

Geceyi mühürlemiş zabıta ve boş yollarda fareler ve kediler cirit atıyor gelin görün ki kovalayan kediyi şehrin devasa sıçanları.

Hüzün katedralinde yaslı melodiler aslında çit çıkmıyor ama Tanrı yabancı değil olup bitene ve en makul sonu hazırlıyor şehre.

Deniz köpürecekse tedbiri şimdiden almalı ve şehirli insanlar geride her şeyini bırakıp yavaş yavaş terk ediyorlar şehri tıpkı öncesinde giden kalabalığın gittiği gibi değil elbet ölüm de acı da sessizlik isteyen ve beklentisi yok kimsenin.

Alışagelmış bir coşkudansa eser yok ve esareti sessizliğin git gide tükenen bir vücut gibi içine çekilesi nefesi içinde saklamaya yeminli ve sabah ezanı okunmadan şehir hepten tahliye edilmiş olacak.

Izbandut bir rüzgâr kaldırım taşlarını yalıyor ve yaprakları süpürüyor düştükleri ağaç dibine topluyor vatansız kalmış yaprak ve çiçekleri bir bakıma ekiyor düş iklimine elbet şehrin rüyasında gördüğü hayaletler çoktan fırrar etmişken rüzgâr da ısıklıyor ansızın ve ıskartaya çıkan hangi duygu ve hangi çiçekse gün olmadan onlar da gitmiş olacak.

Şair ise gecenin bel kemiği ama yerini ve geceyi terk etmeye de hazır değil ve şiirler basıyor çıplak kaldırımları ve şiir, tek tek diyor söküklerini belki de gidenlerin ardından bir hatıra diye bekletecek dimağında.

Hırpani bir gülüş sessizliği baştan çıkarar.

Yalnızlık ise geleceğin iz düşümü ve resimlerde kalacak kalabalık İstanbul sokakları.

Sokak lambası hıçkırıyor ve aniden sönuveriyor ve uçuşan pervaneler ölümle yüzleşiyor.

Derken bir diğer sokak lambası ve bir diğer...

Tekmil veriyor rüzgar.

Basireti bağlanan huzur ve imtiyaz sahibi iken gecenin karanlığında zuhur ediyor anılar.

Koyudan gözleri gecenin ve de karartma akşamlarından geride kalan bir gaz lambası belki de şehrin aydınlık gülüşünün yanında cılız kalan bir ışık.

Perdeleri örtülü hanelerin ve tek ayak sesi duyulmuyor ve kapılar da açılmıyor ama gidenler çoktan gitmiş.

Yer altında ne mahzen var ne de bir tünel ve uğursuz sesi ile baykuşun rüzgâr taziyelerini sunuyor şehre.

Dolunayda daha da büyüyor ve yıldızların cephesinde değişen bir şey yok.

Kara gecenin kara silueti ve telaşla yuvalarına yem taşıyan kara karıncalar elbet duyum sahibi iken Yaratan insanlar gibi kaçışmıyor karıncalar sadece istikrarla yarına yatırım yapıyorlar.

Bir matemse ön sözü.

Ve de devasa bir sessizlik şehrin iç çekişinde biliyor da İstanbul, sakinlerinin duyarsız ruh halini elbet gemisini kurtaran kaptan ama şehri terk etmeyenler de var.

Uzaklardan gelen bir çocuk sesi ve coşkuyla el çırpıyor geceye aslında sabaha da sayılı dakikalar kalmışken.

Peşi sıra başka çocuklar da eşlik ediyorlar arkadaşlarına.

Hepsi küçük ve hayalperest ve yanlarında anne babaları yok.

Bir ığ gibi büyüyor çocukların çığlığı ve varlığı.

Zimmetli iken sevgi yeryüzüne ve şehir de açmış kollarını yeni sakinlerini beklerken...

Zincirleme bir kaza adeta boşluğına gelen şehrin ve gecenin fısıltılarını bastıran ayak sesleri.

Küçük ayakları ve minik cüsseleri ile akın akın doluyor çocuklar şehrin ta içine yürüyorlar ve gökteki o dalgalanma adeta pembeden bir rüzgâr dağıtıyor saçlarını umudun ve yaralı şehrin.

"Haydi, saklambaç oynayalım."

Derken diğer çocuklar karşı geliyor ve tutturuyorlar:

"Haydi, top oynayalım" ve gökte saklı dolunayı koparıyorlar gökten ve bildikleri gibi oynamaya başlıyorlar.

Derken gökten düşen yıldızlar.

Bu sefer kız çocukları ellerinde makas ve iplik göğü yamalıyorlar yetmezmiş gibi elbiseler dikiyorlar yıldızları ise bir süs gibi konduruyorlar göğüslerine ve hırçın rüzgâr apoleti oluyor kimi çocuğun ve dikiş tutmayan kim ya da her ne ise biçimleniyor ruhları ve büyüklerini aratmıyorlar bile hatta aramıyorlar da çocuklar.

Bir düş havuzuna düşen şehir ve gece.

Yakut gözleri yakamozların ve dallarına tırmanan yapraklar.

Ve saati kuruyor Tanrı ve en güzeli yaratıyor çocukların dünyasında eksik ne varsa donatıyor sofrayı.

Artık ne zulüm var ne terör ne yalan ne şaibe.

Herkes mutlu ve kutlu çünkü çocukların ruhu ve hayatı nasıl da kutsal ve masum, gidenlerin ardından yas tutmak için artık çok geç ama yeni bir başlangıç yapmanın da tam zamanı...